

Frédérique Spigt

Frédérique Spigt: Als een wervelwind door Borger

Het boek over Paardensportcentrum De Hondsrug bevat behalve een biografie over de kleurrijke eigenaresse diverse verhalen van oud-ruiters. Onder hen zangeres Frédérique Spigt, die als Rotterdams kind speciaal naar Borger kwam voor paardrijlessen. Hieronder het verhaal van Spigt.

‘Ik schat dat het 1964 is geweest dat ik na jaren zeuren eindelijk paard mocht rijden. Ik weet niet precies meer hoe het gekomen is dat we naar manege De Hondsrug gingen, maar mijn moeder wilde dat ik het goed zou leren en de manege stond zeer goed aangeschreven. Ook

vertelde men dat er twee pony's, een witte en een zwarte, van prinses Beatrix stonden. Wapje en Darky. Dat vond mijn moeder prachtig.

Ik herinner me de dag dat we naar de manege reden. We hadden geen navigatie in die tijd en mijn moeder en ik waren een beetje verdwaald. We reden op een heuse zandweg en plotseling was daar een prachtige stoffige, Amerikaanse slee. Mam vroeg de weg aan een tanig vrouwtje met lang grijs haar (in mijn herinnering), die een shaggie in haar mondhoek had. Toen deze vrouw de eigenaresse van manege De Hondsrug bleek te zijn, zag ik dat mijn moeder een beetje geschrokken was, maar ik was helemaal verkocht.

Mevrouw Smeenge was uitermate streng, haar paarden waren haar alles en als je geen knokker was, kon je beter thuis blijven. (...) Na enkele dagen was ik behoorlijk doorgereden, maar al had ik wonden aan de binnenkant van mijn knieën, ik liet me niet kennen. Ik zou mevrouw Smeenge wel eens laten zien wat voor cowboy ik was.

(...) Mijn Arabier was geneigd op hol te slaan. Je voelt 'm al aankomen natuurlijk. Ik hoor nog de woedende stem met Drents dialect van mevrouw Smeenge door de intercom: „DE DEUR! DOE DE DEUR DICHT.” Weg waren we, de Arabier en ik. Keihard als een wervelwind door Borger. In volle galop stooft ik door de Hoofdstraat. Ik ben blijven zitten, heb hem tot bedaren gebracht, ook al deed hij verwoede pogingen mij van zijn rug te krijgen. Ik heb het paard en mijzelf heel teruggedreden naar de manege. Mevrouw Smeenge sloot mij voor eeuwig in haar hart. Zij gaf mij een zilveren lepel met inscriptie: Manege De Hondsrug. Nog iedere ochtend staat het in mijn kopje koffie en herinnert het mij aan Borger en aan de tijd dat mijn droom werkelijkheid werd.”

